№ 38.

Meie kaksi vaesta lasta
Sina isata, ma emata,
Teine pühib teise silmad
Teine teise pead silitab,
Lähme ema haua juure.
Tõuse üles memmekene
Kerstu kaanta kinnitama,
Ande wakka valmisteme!
Ei wõi tõusta tütar noori:
Muru küll kasnud peale mulla,
Aru heina alla haua.
Niidin muru mullikille,
Aru heinad härgadelle,
Kullerkupud kukkedele.

№ 39.

Neitsikene noorekene,
Läksid metsasta mehele
Puu otsasta poisile:
Põld oli laia pulma lauda,
Peenar pikka istepinki,
Et me weerde weeretime.
Weeres olid wenna naised,
Otsas olid su omased.
Suured sööwad suured joowad
Suured ilusti elawad.
Ei me sünni suurte sekka
Mahu rikaste majasse.

№ 40.

Arwast' weerin wendadele

Pr. 758.

Kas sügise, wõi kewade.
Sügise jöed sügawad,
Kewade oli laine laia
Hobu uppus ojaje,
Mära mätaste wahele,
Halli ruuna roopaaie.
Sain mina wenna wärawasse,
Õe nurme nuka peale.
Wend tuli wälja waatamaie.
„Tule wenda, tunne õde!"
Wenda mõistis, kohe kostis:
„Tule tuppa, mu õeke,
Tule tuppa, istu maha."
„Ei ma tohi tõest laalda,
Häälta hästi kuulutada:
Kardan kodu kuulewada,
Isi patju paukuwada,
Wenna õue weerewada.
Weere weere päewakene,
Hulu kulla tunnikene!...
Ei ole aega päewa weerda,
Päewal weerda, kullal keerda.
Päewa soeb sulaste päida,
Harib armetuide päida,
Kammib karjalaste päida!

* * *

Suga suppatas mereje,
Taie lauda laineeksi
Pää pääl palga poisikene.
Peeter, mu püha sulane,

Pr. 759.